

Poštovani gospodine Gutereš!

Kao prvo želim da Vas pozdravim i da Vas zamolim da razmislite o problemu o kojem ću Vam u pismu govoriti.

Prvi je dan proljeća i ne mogu, a da ne razmišljam o prirodi. S prozora vidim maćuhice svih boja. Kao da mi namiguju. Na drugoj strani breskva je obukla predionu ojenčanicu. Sunce me pozdravlja veselom igrom svojih zlatnih zraka. Ali i pored svega, nijesam srećna. Ne mogu da zaboravim lekciju o klimatskim promjenama. Zamislljam ovu ljepotu poslije kisjelih kiša. Pitam se ima li danas UV zračenja, da nije negdje u visinama ta strašna ozonska rupa...

Sigurno se pitate zašto se upravo Vama obraćam. Čula sam da su Ujedinjene nacije prve počele da se bave ovom problematikom, a Vi ste na čelu Sekretarijata, dakle, Vi ste broj jedan. Znam da u svijetu ima mnogo problema: ratovi, siromaštvo, nejednakost, glad, bolesti... Znam da su svi važni i hitni za rješavanje, ali mi se ovaj čini najhitnijim. Zašto? Zato što ne postoji rezervna planeta, ili ako postoji, mi je još nijesmo otkrili. Ako se ništa ne preduzme, život na Zemlji će nestati, pa svi ostali problemi neće ni postojati.

Prije nekoliko dana posmatrala sam kako gore brda oko moga grada. Zapalili ljudi, kažu radi pečurki. I ljetos je gorjelo – prevelika vrućina. I prošle godine takođe. I ne samo ovdje. I u drugim krajevima moje lijepe zemlje. I u zemljama u okruženju. I širom svijeta. A ja sam se čudila priči moje nastavnice da su u njenom djetinjstvu daci išli na pošunljavanje, čistili obale rijeka, uređivali kanale za odvod viška vode. Čudim se zašto toga nema danas. Pa i mi volimo prirodu.

Znate, mnogo me je strah kada slušam o topljenju leda, o porastu nivoa mora, o zagrijavanju okeana. Zamislljam Veneciju potpuno potopljenu. Ni Njujork ne bi bolje prošao. Holandija bi nestala s mape svijeta. Žao mi je jadne kitove koji će uginuti jer će nestati plankton, njihova glavna hrana i hrana mnogih drugih bića. U lancu ishrane, alku po alku, doći će na red i čovjek. Glad. Žed. Bolesti. Nije baš lijepa perspektiva.

A tek sav taj otpad. Plastika će zatrpati planetu. Opasni otrovi uskladišteni u zemlji će zagaditi njenu utrobu. Nestaju šume, nestaju staništa raznih životinjskih vrsta. Da li ste ikada razmišljali koliko je vrsta nestalo s lica zemlje, a koliko ih je pred izumiranjem?

Mora li to sve biti tako? Da li će čovjek u trci za zaradom i tehnološkim napretkom uništiti živi svijet toliko da neće biti povratka? Da li ćemo čekati da to ustanovimo ili ćemo nešto preduzeti odmah, ne časeći ni trenu? Mislim da je vrijeme za akciju, i to krajnje vrijeme. Zato Vam i pišem. Nadam se da sam Vas zainteresovala da razmišljate o ovom problemu kao veoma važnom i hitnom.

Ne mogu reći da se ne radi ništa, ali se ne radi dovoljno, ne radi se planski, ne radi se na svjetskom nivou. U ovu akciju moraju se uključiti razvijeni i nerazvijeni, mali i veliki, bogati i siromašni. Oni bogati moraju pomoći siromašnima jer nam je dom, planeta Zemlja, zajednički.

Vi ste na čelu UN i možete na svjetskom nivou pokrenuti veliki broj aktivnosti. Potrebno je hitno zasaditi što više sadnica drveća širom planete i prestati sa nekontrolisanom sječom. Moraju se obnoviti šumska staništa. Pokrenuti lovačka udruženja na brigu o životinjskom svijetu da se povrati njihova populacija. Ljude edukovati i omogućiti im da vrše reciklažu i koriste reciklirane materijale kako bi sačuvali sirovine. Pod oznakom „hitno“ naći rješenje za plastične materijale koji već stvaraju čitava ostrva i u okeanima praveći štetu i životinjskom i biljnom svijetu. Goriva koja zagaduju vazduh zamijeniti obnovljivim izvorima energije čak i po cijenu materijalnih gubitaka. Bolje danas gubiti novac, nego sutra opstanak.

U okrilju UN je i UNICEF. Na najširem nivou treba djecu edukovati već od vrtića o važnosti brige za okolinu, o važnosti svakog drveta, svake travke, svakog cvijeta. Neka svaki vrtić i svaka škola imaju svoj vrt, svoje biljke, svoje životinje, neka djeca od malih nogu uče da žive u skladu s prirodom.

Ima još mnogo toga, ali ne želim da oduzimam Vaše dragocijeno vrijeme. Sigurna sam da u svijetu ima mnogo ljudi koji su pravi eksperti za ova pitanja, samo im treba dozvoliti da iznesu svoje ideje, i, što je još važnije, te ideje treba sprovesti u djelo.

Gospodine Gutereš, nadam se da ćete ovo pismo ozbiljno razmotriti i staviti se na čelo budućeg pokreta za opstanak planete Zemlje, za čistu vodu, za zelenu prirodu, za bistre rijeke, za životinje, za...

Srdačno Vas pozdravljam i prijavljujem se za sve akcije koje će našu planetu pretvoriti u nezamjenljivo mjesto za život.

Nikolina

Nikolina Milić
Datum rođenja: 18.7.2004. godine
Odjeljenje: VII2
OŠ „Vuko Jovović“
Njegoševa bb
81410 Danilovgrad
Mentorka: Mirjana Rajović, profesorica

Pobjedničko pismo Generalnom sekretaru UN – Crna Gora 2017.

Tema: *Da imaš priliku da savjetuješ Generalnog sekretara UN, koji bi svjetski problem izdvojio/la kao posebno važan? Kako ga riješiti?*

Nikolina Milić, razred: VII-2

OŠ "Vuko Jovović"
81410, Danilovgrad